

Niculina CROITORU

Niculina CROITORU s-a născut la 01 septembrie 1954 în comuna Movilița, județul Ialomița, tatăl, Alexandru CROITORU, dulgher și Elena Croitoru mama, casnică. Părinții, doi oameni harnici cu venituri modeste au fost foarte preocupați de pregătirea ei. Pentru ei școala și cartea erau uși deschise către viitor.

Studii: Gimnaziul din comuna Movilița, județul Ialomița; Liceului Pedagogic de Educatoare București; Facultatea de Sociologie și Psihologie din cadrul Universității Spiru Haret din București.

Membră a cenacurilor

„Chipul Cuvântului” condus de Ioan FORCOȘ; „Dor de Infinit” condus de Grigore CURCANU; „Destine” condus de Victor GH. STAN; „Literar ing” condus de Corneliu CRISTESCU; „Mihail Grănescu” condus de Elena VOLCINCHI; „Mircea Eliade” condus de George URSA; „Cenaclul Editurii Izvorul Cuvântului” condus de Florin CĂPRAR; Participantă la Lecțiile de poezie ale „Societății Apollon-România”, condusă de George CĂLIN.

Site-uri literare

A participat la concursurile organizate online de Cenaclul internațional-literar „DOR DE INFINIT”, „LACRIMĂ DE ROUĂ”- cenaclu literar internațional, „PETALE DE FRUMOS” și a obținut Premii speciale sau Diplome de excelență, poeziile premiate fac parte acum din volumele tipărite, „CELE MAI FRUMOASE CREAȚII LITERARE ROMÂNEȘTI”, „Facebook”.

Antologii

A publicat versuri pentru copii în antologii; „PAS CU PAS PRIN LUMEA COPILARIEI”, coordonator Alice Ileana GÂTAN, „MENIRE SPRE ÎMPLINIRE și LA VADUL TIMPULUI SCLIPIRI DE STELE”, coordonator Doina MORITZ, Și poezii în revista „INDEPENDENȚA ROMÂNĂ-Independența prin Cultură”, „ANTOLOGIE LITERARĂ -Proză poezie și epigramă” cu un grupaj de poezii, coordonator VIOREL MARTIN, antologie apărută la Editura AGIR, 2025

Volume publicate

1. „Drumul către mine cu subtitlul *Primii pași*”, la Editura Izvorul Cuvântului 2024;

2. „*Drumul către mine* cu subtitlul *Călătorind prin anotimpuri*”, la Editura Izvorul Cuvântului 2025;

3. „*În răni sângerânde înflorește pământul*” la Editura Izvorul Cuvântului 2025.

Are în pregătire avansată două volume de versuri „*Noi doi*” și „*Poezii pentru Zoe*”

Extrase din aprecieri critice

Cuvântul editurii „Izvorul Cuvântului” la volumul; „*Drumul către mine – Primii pași*”

(...) Poezia, pentru Niculina CROITORU, este, înainte de toate, un mijloc de refulare ale unor emoții închise în ea multă vreme. (...) În volum sunt abordate majoritatea temelor și motivelor uzuale ale poeziei contemporane, dar cu precădere două dintre ele se desprind fără tăgadă: trecerea timpului și relația om natură, trecerea timpului fiind corelată în principal cu succesiunea anotimpurilor, ca ciclu al vieții, iar relația om natură fiind redată prin alegorie. (...) Autoarea ne propune, să parcurgem un drum care, prin implicațiile psihologice, depășește bariera de entitate fizică, un drum pavat cu cele mai frumoase și intense trăiri și emoții. (**Florin CĂPRAR** - Membru UZPR)

Niculina CROITORU, Călătorind pe tărâmul poeziei.

(...) În ceea ce o privește pe distinsa doamnă poetă, totul are o curgere firească. Astfel după ce a făcut cu îndrăzneală „*Primii pași*”, cucerită de aventura a cărei chemare lăuntrică o trăia, o întâlnim acum temerară, demarând întâiul drum către un destin care prinde cer, de luat în seamă „*Drumul către mine*” (ca înfăptuitoare) iar pentru mine ca privitor avizat, cum îndrăznesc să mă socot, este vorba despre un Drum spre mine, temei al împlinirii destinale formulată cunoște-te pe tine însuși/însăși și adaug eu, vei putea să-i cunoști și pe ceilalți între care ești predestinat să viețuiești prin pașnica și armonioasă trăire.

(Profesor **Geo CĂLUGĂRU** Membru U.S.R.)

Drumul către mine – Călătorind prin anotimpuri, autor Niculina CROITORU

(...) Autoarea își începe prețiosul volum cu o dorință specială, în anotimpul înțelepciunii, Iarna. Dorința este aceea de a avea un bilet doar de dus, dar la clasa clasa întâi. Făcând un contract de vreme bună în care să-și sculpteze speranțe, schimbând culori și risipind visuri împlinite.

(...) Împlinirea prin scris, prin măreția cuvântului, la Niculina CROITORU este un sentiment predominant de trăire intensă în orice moment. În poezia sa lirismul, metafora luminii, ninsoarea, au un substrat filozofal, testamentar, redus la simplul cuvânt – ALB.

(**Doina BÂRCĂ** – scriitor)

Niculina CROITORU - „Drumul către mine - Călătorind prin anotimpuri”

Niculina CROITORU, o viață într-un volum de versuri colindând prin anotimpuri aleator dinspre iarnă către toamnă. Începe cu „*A apărut iarna*” care „*A apărut pe negândite, / N-a mai sunat din clopoței. / Pusă pe fapte inedite / Anulând regența toamnei*” dar „*Iarna și-a respectat menirea / Eu mulțumită mă declar. / Cu greu îmi mai ascund uimirea, / Nu a ieșit din calendar!*”. Și dacă într-o zi... cum spune poeta, „*Trăim această iarnă nudă, / Frustrați că n-avem zăpadă. / Ne-o însușim ca pe-o feudă, / Uitând că este nomadă.*” Gândurile poetei începe cu promisiuni în poemul „*Gânduri la început de an*”, „*Iarna nu croșetează fulare, / Haine grose stau în dulap / Fluturi de nea nu prind aripioare. / Țsta e chiar*

handicap!" Iarna pentru poetă devine un laitmotiv, un început în toate în poemul „Bal mascat” invocă o dorință arzătoare numai de ea știută; „Vino iarnă, pune țințurii la geam / Și florile de gheață la ferestre! / Încarcă-n belșug de zăpadă, ram cu ram, / Pe noi, afundă-ne într-o poveste!”. Și totuși, dragostea pentru anotimpul rece, dar frumos, are o dorință sacră, în poemul „Dorință” „Îi cer iernii să mai ningă, / cu fulgi mari să mă îmbrace... / S-o mai pot vedea pe mama, / Lângă sobă cum m-așteaptă / De-aș putea să-i plătesc vama / Doar o zi să se întoarcă.” Călătoria poetei prin anotimpuri este sensul vieții trăite, al dorinței și mai ales al speranței, iarna aduce sărbătorile așteptate, de Crăciun vrea doar iubire, dorește un nou început. Foarte frumos pictează poemul „De Crăciun vreau doar iubire” din cuvinte alese... „Vreau s-adun visele sparte. / Vinovați n-am să mai caut. / Să-mi merg drumul mai departe / Doar în sunete de flaut” Îi ninge peste gânduri iarna, și ne spune într-un moment de destăinuire când speranțele pentru o nouă viață revin în poemul „Ninge!” ne spune așa frumos „Șterge speranțele deșarte, / Dar nu îngheață simțăminte. / Îmi zboară gândul mai departe / Și nu mai vreau să fiu cuminte” Așa că, pășește în primăvară cu încredere în poemul „Dimineața în lumină” când simte suflul de înnoire „Când dimineața îmi bate în geam, / Mă joc cu boabe de lumină. / Mă simt copac, am rădăcini și ram, / Aștept minuni ce o să fac.” Cum toate lucrurile frumoase se nasc în primăvară, când soarele zâmbește cu lumina speranței, poeta golește sufletul de ce a fost și în poemul „Garanția iubirii” ne spune clar, „Cât să iubești fără să suferi? / Cât să mai suferi dacă iubești? / Tu să înoți privind la nuferi / Ape mlăștinoase să pășești?”... Culoarele de primăvară fac în natură o feerie ca în poemul „Să vină primăvara” unde poeta vede cum copacii înfloresc, păsările își încep concertele, fluturi zboară din floare în floare și... ce frumos ne spune „Mi-am pregătit din nou imagini, / Din vis, ori numai din speranțe. / E anotimpul fără margini / Și îmi permit intemperanțe” Toți avem primăvara anumite fapte mărunte necugetate, toți privim cu ochii la noua viața a naturii și ne încălzim cu vorbe de iubire dar poeta îmbrățișează bucuria așteptări și parcă ar dori să trăiască în același anotimp, în poemul „Îmbrățișări” are și dorință și regrete. „Dacă m-aș încălzi la dogoarea iubirii, / Trăind mereu un singur anotimp. / Cum voi desluși meandrele amăgirii, / Aruncându-mă deja altui anotimp?” Dar într-o dimineață cu miros de vară admiră macii-n lan și albăstrele. În poemul „A venit vara!” culege literar frumusețile anotimpului. „Iată că maci înroșesc pământul... Grădinile-s îmbrăcate cu flori, / Pomii cu crengile grele, promit, / Cerul este, de părăsit de nori, / Soarele salută și-n asfințit.” Trece repede vara și prin furtună, vremea aleargă spre răcoare și ușor, ușor, poeta ne aduce imaginea toamnei meșteșugită literar cu harul ei, de necontestat. Poemul „Toamna în imagini și culori” este elocvent, „Toamna si-a luat penelul / Și dă iama prin culoare / Nu își caută modelul, / Dar pictează cu ardoare... / Grâul este în hambare, / De baloti câmpul este plin. / Păsările-și fac orarul / Doar când pleacă, nu și când vin!... Bogăția din grădină / Stă expusă pe tarabă. / Se aude în surdină / Mustul ce-a-nceput să fiarbă.” Periplul prin anotimpuri are pentru poetă o concluzie clară în poemul „Timp pentru amintiri”...

„Toamna!/, Este timpul pentru amintiri,/ Ce curg precum frunzele din ram./ Atâtea fapte și trăiri/ Bogată mă simt cu tot ce am!”

Volumul poetei Drumul către mine - Călătorind prin anotimpuri rămâne un reper literar pentru ce va urma, poeta Niculina CROITORU, merită sincere felicitări și la cât mai multe volume! (**Constantin Nicolae GAVRILESCU** – scriitor)

O cale spre căutarea de sine

(...) „Drumul către mine” nu este doar titlul unei cărți, ci reprezintă un îndem. Într-o lume în care ne pierdem adesea printre zgomote și agitație, poezia rămâne un cadru unde ne putem regăsi. Cartea autoarei ne amintește faptul că fiecare dintre noi avem un drum interior de parcurs și oricât de lung ori sinuos este acesta, merită trăit cu sinceritate, curaj și emoție, iar adevărata frumusețea nu constă în a ajunge la destinație repede, ci să te bucuri de călătorie, să simți fiecare pas. (**Adriana APOSTOL** – scriitor)

În răni sângerânde înflorește pământul sau reflecții privind poezia doamnei **Niculina CROITORU**

(...) Poezia are o forță vizuală extraordinară. Imaginea macilor – flori fragile și totodată intense – este transformată într-un simbol al contradicției dintre frumusețe și suferință. (...) Poezia doamnei Niculina CROITORU este jucăușă, vie, aproape o baladă pastorală. Un tablou de vară în care natura dansează, zumzăie, se aprinde în culoare și vrajă. (...) Poeziile sunt sensibile, autentice și profund umane, în care natura, timpul, dorul și visul se împletesc armonios pentru a crea o lume interioară vie, intensă și plină de semnificații. Se simte o voce poetică matură, capabilă să îmbine emoția sinceră cu observația fină, cu o claritate a mesajului care nu sacrifică frumusețea metaforei. (**Constantin ANTON** – scriitor, membru al Societății scriitorilor români, Președinte al Societății „Iașul literar-artistic”)

Niculina CROITORU și cartea ei plină de poezie **„În răni sângerânde înflorește pământul”**

Cunoscând autoarea ca fiind bine cotate între confrății săi din cenaclurile literare bucureștene de mai mult timp, sincer am rămas surprins constatând că nu are la activ mai multe cărți de autor. În această carte doamna Niculina CROITORU scrie poezie din inimă, cu suflet și pentru suflet. Ea este resimțită cu toată ființa ei sensibilă, sensibilitate pe care ne-o transmite și nouă, ceea ce este mare lucru, reușind să ne apropie literalmente de impresionantul substrat filosofic al visului feminin, simplu și inocent, care este exprimat așa sensibil prin atingerea cu aceste mici bijuterii poetice, unde ne poartă prin toate clipele, sentimentele și anotimpurile vieții. (...) Doresc să le las cititorilor, să aibă o lectură plăcută, posibilitatea de a descoperi singuri și alte surprize ale ineditului feminin așa cum apare în poeziile doamnei Niculina CROITORU, deoarece merită! Îi urez succes în continuare și sper să ne mai încânte cât de curând și cu alte creații! (**Nicu DOFTOREANU**, membru UZPR)

Extrase din operă

CIOPLIND ÎN PIATRĂ

Mă-ntreabă vara ce-i cu visele în care ard
Când cioplesc pietrele adunate din ruine,
De atâtea ori mă îmbălsămez în mir de nard.
Mă tem cumva prea tare, de toamna care vine?

Eu nu îmi mai împart timpul în anotimpuri.

Privind cu ochii larg deschiși, pot, încă, să visez.
Copacii mei au crengi pe care pocnesc muguri.
Furtuna... o dulce adiere o estimez.

Când nebunia ce mă încearcă, mă cuprinde,
Aș alerga numai desculță printre aștri.
Cenușa stinsă-n vatră pare că se-aprinde,
Iar prin pustiuri, aș anima chiar și sihaștri.

Nu te mira, nu am cum, piatra să nu o cioplesc
Când știu că tot trecutul lumii se citește-n ea.
Am timp, am o eternitate să mă odihnesc
Dar poate că urma mea o va păstra numai ea!

LUNA NOUĂ

Simt că sunt mult mai săracă,
Nu mi-e liniștea deplină
Îmi lipsește luna plină!

Uite cum și-ascunde fața
Și ne dă pe veresie
Numai câte o felie!

Noaptea tainele-și ascunde,
Stelele par mai stinghere
Ne plâng doruri prin unghere!

Visele își ȣes veșminte
Din dorinȣe tănuite
Și speranȣe pribegite!

Cât e ea noaptea de noapte,
Tot este ocrotitoare
Și te mângâie când doare.

Te și farmecă din șoapte
Îȣi trimite zburătorii...
Simȣi că te cuprind fiorii!

Numai inima-mi suspină
Până-o fi iar lună plină
Noaptea nu mai e-n lumină!

DRAG DE VIAȚĂ

O clipă e viața și trebuie trăită,
O picătură, strop în marea infinită.

Bogați suntem, avem toți o bucată de cer,
Trăim în lumină, dar viața e un mister.

Pribegi călători în fiecare anotimp,
Prețuind timpul din viață, nu viața din timp!

Prin grija divină-am primit minunat decor,
O apă curgătoare-i viața... dintr-un izvor.

Trăim încălzindu-ne la focul iubirii,
Sau rătăcind prin mlaștina dezamăgirii.

Viața, este un vis pe care îl construim,
Este o floare de lotus pe care plutim!

Mi-e dragă viața, ea este darul meu ceresc,
Furtuni înfrunt, străbat deșerturi, dar o prețuiesc!

OAMENI LUMINĂ!

Privind în jurul nostru uneori,
Găsim acei oameni lumină;
Lumina caldă-a unei lumânări,
Discretă, firavă, divină.

Ard lângă noi curat și fără fum
Fără să frigă, să rănească,
Ne sunt alături aici și acum
Fac bucuria să rodească.

Trăiesc lângă noi, ades nevăzuți,
În fericire și durere,
Cu ei și liniștea, poți să o asculți,
Reazem sunt la orice cădere!

Lumina lor lină e putere,
Deși nu arde ca o rază;
Vindecătoare e la durere,
Deșertului tău, fiind oază!

Adesea sunt umbră răcoroasă
Fântână ce setea adapă,
Cu vorba lor, ce curge duioasă,
Discretă armonie din harpă!

VINO ÎN DANSUL MEU!

Te-aștept în dansul meu lunatic
Când mai adună noaptea rouă
Și-o risipește-așa haotic,
Când cerul nu vrea să mai plouă!

Te-aștept pe o aripă de vis
Să-mi dai putere să-ncep zborul,
Punți să-mi împletești peste abis
Și să îmi deslușești fiorul!

Este timpul când mai avem timp
Hai în lumea fără clepsidre,
Unde eu îți voi fi anotimp,
Cuvintele doar atingere!

Te aștept clipe să-mi făurești
Cu pânză țesută de-un zefir,
Potecile să mi le-nflorești,
Ambrozie s-aduci în potir!

Când noaptea mai adună rouă
Și o risipește-n zori haotic,
Iar cerul nu vrea să mai plouă,
Vino în dansul meu lunatic!

Tonul poemului „Vino în dansul meu!” este intens, uneori melancolic, alteori plin de speranță, reflectând complexitatea sentimentelor umane. Poetul reușește să transmită o stare de vis și de dor, învăluind cititorul într-o atmosferă de magie lunatică. Poezia este o invitație la visare și iubire, un cântec al sufletului în căutare de sens și frumusețe în mijlocul naturii și al timpului efemer. Frumos construită, cu imagini sugestive și un ton profund, această poezie rămâne în minte ca o pledoarie pentru trăirea clipelor cu intensitate și sensibilitate. (**George TERZIU**)

Profil realizat de **Constantin Nicolae GAVRILESCU**